

На 8 февруарий Селимински пише до Сотиръ Чавдаровъ въ Цариградъ: „Съ удоволствие приехъ приятелското ви писмо, въ което ми съобщавате за пристигането си въ Цариградъ, дето сте намѣрили тамошнитѣ приятели здрави, бодри и преизпълнени съ патриотически чувства. Особено се радвамъ, че сте помѣстили статии на български езикъ“. Д-ръ Селимински е възхитенъ отъ работата на К. Фотиновъ въ Смирна. . . и отъ неговото списание „Любословие“. Той продължава: „Блазе на народа, че младежъта вече се прибира при родителитѣ си. Предшнитѣ младежи, като предпочитаха личното си щастие, се отказваха отъ своята народностъ и въведоха въ народа страшно неудомѣние и противоречие“. Селимински работи и трепери предъ народнитѣ идеали. „Скоро ще се завърна между събуденитѣ другари въ отечеството си, между които по-рано прекарахъ въ Сливенъ, но малко ги разбрахъ“.

На 8 мартъ 1844 г. Селимински отъ Атина пише писмо въ Цариградъ на Гавриила Кръстевичъ: „Моята радостъ, господине, е неизразима, като виждамъ, че нашата младежъ дойде въ съзнание, разбира своето предназначение и се старае единъ день да се покаже достойна часть на славянското семейство“.

Съ подобно патриотическо съдържание Селимински пише писма до редица българи и небългари, които работятъ въ полза за нашия народъ.

1845 — Свършване медицина и завръщане при преселницитѣ въ Ромъния. — Въ края на 1844 год. Селимински завършилъ курса на Атинския университетъ, но понеже искали отъ него още 2 годишна практика за дипломъ, той веднага заминалъ за Флоренция, гдето издържалъ успѣшенъ изпитъ, а на 28 мартъ 1845 год. получилъ отъ университета въ Виена титла докторъ на медицина и хирургия. Издръжката му въ уни-

руския проф. историкъ Кайдановъ и напечатилъ въ Будимъ „Всеобща история“. Д-ръ Селимински прочелъ тази книга, но не одобрява езика, нито речника въ края на книгата. Обаче, Фотиновото „Землеописание“ презъ 1843 г. го възхищава и той хвали видния сливенски богаташъ Хаджи Данчо, който спомогналъ за разпространението на книгата.